

50 Pomiritev viharja

Štiriindvajseta nedelja po Binkoštih

Matej 8, 23-27

Ko je stopil v čoln, so šli njegovi učenci za njim. Na jezeru je nastal velik vihar, tako da so valovi pokrivali čoln; on pa je spal. Pristopili so k njemu, ga zbudili in rekli: »Gospod, reši nas! Izgubljeni smo!« Dejal jim je: »Kaj se bojite, maloverni?« Tedaj je vstal, zapretil vetrovom in jezeru in nastala je globoka tišina. Ljudje pa so se začudili in govorili: »Kakšen človek je ta, da so mu pokorni celo vetrovi in jezero?«

1.maj 1872

Ta Evangelij vam pripoveduje, kako Sem se nekoč vkrcal na ladjo in zaspal, ko se je vzdignil velik vihar in so Me Moji učenci prebudili, da bi lahko pomiril vihar in morje.

To se je zgodilo samo pred očmi Mojih učencev, čeprav so tudi ljudje na kopnem opazili, kako so se na Mojo besedo valovi umirili in je vihar prenehal. S tem Sem dal Mojim spremljevalcem nov dokaz, da nisem bil samo Gospod življenja in smrti, temveč tudi Gospod vse vidne narave.

Čeprav naj bi to dejanje mnogim odprlo oči, kdo pravzaprav Sem, je samo peščica dojela, da Sem več kot človek, da Sem bil Sin Boga, ali Bog Sam. Ko je nevihta pridobivala na moči, so Moji učenci izgubili pogum in so Me polni strahu zbudili, misleč, da je prišel konec. Ne bi smeli tako misliti, ko so Me videli tako brezskrbno spati! Vseeno, pa jim pojem `Božji Sin' ni bil še čisto jasen, in v tem je vzrok, zakaj jih lahko vidite, kako ob različnih priložnostih izgubijo pogum in dvomijo v Mojo vsemogočnost, ne glede na to, da so Me pravkar videli, kako izvajam dejanja, katera ne more izvesti nobeden običajen človek, temveč samo Tisti, ki vzvišen nad fizično-materialnim, trdno drži v Svojih rokah niti vsega stvarstva.

Pogosto Sem razkril Mojo moč Mojim učencem preko čudežev, vendar se ti še vedno niso mogli sprijazniti z mislijo, da nimajo opravka z običajnim smrtnikom, ampak z Božanskim človekom. Za vse čase Sem uredil okoliščine na takšen način, da morajo poleg Mojega nauka, Moja dejanja celo bolj jasno pričati o Njemu, ki Me je poslal. Celo ko Sem se vrnil po Moji smrti, so še vedno obstajali dvomljivci, kakor na primer Tomaž.

To, kar je bilo tako težko v tistem času pod Mojim vidnim vplivom, je sedaj, ko vam govorim preko posebno izbranih pisarjev ali preko posameznikovega srca, postalo celo bolj težko in dvomljivo. Sedaj naj in morajo Moje besede zadostovati, ker je čas prisiljenega verovanja prešel in se nobeni čudeži ne izvajajo ali je dovoljeno, da jih izvajajo drugi ljudje. Velika večina tistih, ki sedaj verjamejo Moji Besedi, ni niti najmanj prepričana o njeni nezmotljivosti. Ob najmanjši nevarnosti se to, kar se je godilo Mojim učencem, godi tudi njim, to je, da dvomijo v Moje obljube, v Moje besede.

Okoliščine, kakršne so bile, ko Sem bil na ladji z Mojimi učenci, ustrezajo posameznikovi lastni ladji življenja, kjer spim kot Božja iskra, dokler ga raznovrstne

katastrofe ne prisilijo, da išče zatočišče pri Meni.

Z večino ljudi je podobno, kakor z Mojimi učenci: Dokler niso 'v nevarnosti, ne pridejo k Meni. Moji učenci so bili prepričani, da so izgubljeni in so Me poklicali. V težkih položajih, ko se mu krhkost vseh zemeljskih stvari razprostre v nedvoumni resničnosti nezakrinkana, človek išče tolažbo in mir v svojem srcu, kar od zunanjega sveta zaman pričakuje. Do takrat v snu ležim v njem. Ne obravnava Me kakor nekaj nujnega in resničnega, temveč kot nekaj domišljjskega, neresničnega, hlinjenega, kar drugi, običajno duhovniki, učijo ljudi iz edinega namena, da povečajo svojo lastno moč, medtem ko se za človeško duhovno blagostanje ne menijo.

Toda, ko majhno barko življenja premetavajo posvetni viharji, se pojavijo skrbi, dvorni in strahovi. Vsi nauki, ki so bili vbiti v človeka z izobraževanjem, privrejo na plan, vendar takrat spozna, da niti dogme, niti prijetni duhoviti izreki niso uporabni, da bi prinesli spokoj in mir njegovi prestrašeni duši. Takrat se človek obrne na Božjega duha, ki spi v njem, iščoč podporo v do sedaj zanemarjenem središču človeškega življenja, da ne bi propadel pod silo okoliščin. In ko odkrije ta notranji zaklad, ko dojame, kako malo so vse materialne stvari vredne v primerjavi z enim samim miselnim bliskom iz tega svetišča, se valovi poležejo, vetrovi strasti in tesnobe umirijo, in spokoj in mir se povrneta v zunanji svet. Pravzaprav ta zunanji svet ni bil vznemirjen, ampak samo pogled nanj. Takrat Božja iskra, prebujena v človekovem srcu, reče prestrašeni duši: "Toda zakaj si tako strahopetna, ko pa vendar nosiš v sebi takšnega Gospoda nad vsem, kar je fizično?"

Glejte, to je duhovna ustreznost ali korespondenca posameznikovega človeškega življenja tega dejanja na morju.

Tudi v življenju narodov obstaja iskra Božje spodbujevalne sile, ki občasno povzroči, da se zamislijo, da bi se tako posameznik kakor tudi celoten narod, zavedel svojega poslanstva na tej zemlji. Kajti vse, kar se dogaja v tem vidnem svetu je samo enostaven učinek ljubezni, katere namen je, da pokaže, kaj je duša in duh v človeku.

Ta proces se odvija tudi v življenju živali, rastlin in mineralov, kjer je, kakorkoli, viden le očem duha. Tvorjenje, oblikovanje in razkrajanje vse materije ni nič drugega kot impulz prebujenega duha, ki je ležal omejen in speč v materiji. Napredovanje in samoizpopolnjevanje od stopnje do stopnje ne bi bilo možno, če ne bi v materiji prebival duh, ki se prebudi z zunanjimi dogodki.

Kakor je v tistem času ladjica z Mojimi učenci in z Mano predstavljala celoten svet, premetavajoč na vodi, spremenljivi prvini, tako je vzburjenje duha v materiji z zunanjimi učinki dejavnik, ki vzpodbuja k napredovanju in popolnosti. Napredek Mojih učencev v veri in zaupanju je moral biti dosežen z najrazličnejšimi dogodki. Postati so

morali močni, da v prihodnjih nevihtah življenja ne bi dvomili, temveč bi imeli čvrsto zaupanje.

V trdni materiji je duh nezaveden vzgib, ki se pri živali kaže kakor nagon in v človeku kot najvišje razvita Božanska iskra. Človek naj se vedno bolj zaveda, da ni samo smrtnik, ampak vesoljno bitje, ki se, stoječe med dvema svetovoma, materialno razvija na tej zemlji, toda istočasno je tudi duhovna podoba Najvišjega Bitja, Stvarnika, ki domuje v neskončnosti, daleč nad vsem, kar je minljivo. On želi vzgojiti Svoje naslednike za to, za kar jih je ustvaril, namreč za očiščevalce materije, da poduhovijo, kar je gosto in trdno, in za večne prebivalce v kraljestvu duha, od koder je materija nekoč izšla in kjer mora in bo, našla svoj končni cilj.

Potemtakem se morate tudi vi prizadevati, da vzbudite Božjo iskro v vas, jo negujete in razumete, da na življenjskem viharnem morju in ob nevihtah strasti, okoliščin in dogodkov, ne bi izgubili poguma, kakor so ga nekoč Moji učenci na ladji, temveč se nenehno spominjajte, da je vaš Oče z vami. Njegovega glasu sicer ni vedno možno slišati, vendar On ne spi, tako kot tudi Moj Božanski Duh ni spal v ladjici Mojih učencev, ampak je čakal na naslednjo bojazljivost, ki bi razkrila šibkost Mojih učencev.

Takrat Sem zapretil vetrovom in morju, da so postali mirni; tako naj ima tudi tisti, ki Me išče, v sebi, zahvaljujoč Božjemu duhu, ki se je v njem prebudil, spokoj in mir - najprej v svojem lastnem srcu in nato bo to lahko prenesel na zunanji svet.

Pomnite to in nikar ne obupajte v trenutku, ko vaše želje niso takoj izpolnjene na način, ki bi vam ustrezal! Tudi vi morate postati močni v veri in v zaupanju v Božjega duha, ki je v vas! Amen.

Gottfried Mayerhofer
[Gospodove pridige](#)